

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ EFTA

WYROK TRYBUNAŁU

z dnia 2 października 2015 r.

w sprawie E-3/15

Liechtensteinische Gesellschaft für Umweltschutz przeciwko Gemeinde Vaduz (gminie Vaduz)

(Dyrektywa 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko – Art. 11 – Prawo dostępu do sądowej procedury odwoławczej – Skutek prawa EOG w krajowych porządkach prawnych – Zasady równoważności i skuteczności)

(2016/C 457/08)

W sprawie E-3/15 – Liechtensteinische Gesellschaft für Umweltschutz i Gemeinde Vaduz (gmina Vaduz) – WNIOSEK skierowany do Trybunału na mocy art. 34 Porozumienia pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości przez Sąd Krajowy Księstwa Liechtenstein (*Staatsgerichtshof des Fürstentums Liechtenstein*) dotyczący wykładni art. 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, Trybunał w składzie: Carl Baudenbacher (prezes) oraz sędziowie: Per Christiansen (sędzia sprawozdawca) i Páll Hreinsson, wydał w dniu 2 października 2015 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Liechtenstein miał obowiązek wdrożenia dyrektywy 2011/92/UE zgodnie z decyzją nr 230/2012 Wspólnego Komitetu EOG z dnia 7 grudnia 2012 r. i zastosowania jej w procedurze oceny oddziaływania na środowisko, będącej przedmiotem głównego postępowania.
2. Przyjęcie ogólnej decyzji w zakresie oceny oddziaływania na środowisko przy jednoczesnym odroczeniu rozwiązania kluczowych kwestii odnoszących się do skutków projektu dla środowiska, takich jak opisane w art. 5 ust. 3 dyrektywy 2011/92/UE, w późniejszych procedurach udzielania zezwoleń bez dostępu organizacji pozarządowych zajmujących się ochroną środowiska do procedury odwoławczej przed organem sądowym nie jest zgodne z art. 11 dyrektywy 2011/92/UE. Decyzja, czy w tej sprawie chodzi o kwestie kluczowe, leży w gestii sądu krajowego.
3. Prawo EOG nie zawiera wymogu, aby można było powoływać się na niewdrożone przepisy EOG bezpośrednio przed sądami krajowymi w państwach EFTA. Jednakże z prawa EOG wynika, że przy dokonywaniu wykładni przepisów krajowych sąd krajowy zobowiązany jest do stosowania, w miarę możliwości, metod wykładni uznanych w prawie krajowym w celu osiągnięcia rezultatu wytyczonego w dyrektywie 2011/92/UE. Obowiązek ten powstaje z dniem włączenia danego aktu prawnego do Porozumienia EOG.
4. Do sądu odsyłającego należy decyzja, jakie środki odwoławcze, w świetle zasad równoważności i skuteczności, są dostępne w przypadku naruszenia art. 11 dyrektywy 2011/92/UE.